

- עלי מרפא
- שערי הגלילין
- יין הנגבי
- למעשה
- בני היכלא
- מתנת השכחה
- חיי קדושה בתוך המציאות
- תאוות ממון? תתפלל על זה!
- חיים של קדושת המחשבה
- רבי נתן במסעיו
- התורה הזמנית:
- עול מלכות שמיים
- כח הצדיק בהארה בכל אנשיו
- ספירת העומר
- חיבים לחזור למציאות!
- לקחים ממוג החינוך
- ספירת העומר: מה זה?
- הלכות חמץ שעבר עליו הפסח
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

בכל עת תעשה עצמך כשוכח לגמרי, ובזה תצא לחרות בכל פעם

יום ה' במדבר תקצ"א
 ...ותרגיל עצמך מאד לילך עם ה'... שדברתי עמך כבר - להיות בכל פעם מודה על העבר וצונק לעתיד לבא, והפך שיתחך לפני השם יתברך בכל יום ויום, חק ולא יעבר, למען השם, למען השם, חטף ואכל חטף ואכל, תודה ותפילה והתבודדות ומעשים טובים, ואל תשיח קלל וקלל בכל מה שעובר עליך, ובזה טוב מאד מדת השכחה - להשפיע מדעתו לגמרי בכל עת כל מה שעבר עד הנה, ומה שיהיה, אינה יודע כלל, ובפרט בשעת התפילה תהיה בעיניו כחודש ממש, וכאלו אין לך רק השעה הזאת לבד, ואל תסתפל על העבר ועל העתיד כלל, אפילו בדברים הנוגעים אל הגשמה, מפל שפן וכל שפן בדברי הגוף והמזון, ואם תרגיל עצמך בזה, אז טוב לך, ותוכל להתפלל על ידי זה ולחטף הרבה טוב בכל יום.
 חזק בני חזק, והעקר - שתלך במה שכתבתי לך כבר, שבכל עת תעשה עצמך כשוכח לגמרי, ובזה תצא לחרות בכל פעם מפל מיני גלויות וטעבוד, שמזניח על מוקף כאלו אוחזים אותך בידים חז", ובאמת הפחירה חסדית, והמחשבה גיד האדם להטותה נרצונו; והעקר - לבלי להתחיל לחשב כלל, רק כאלו עתה טלחתי, וכאלו אינה יודע כלל מה שהיה ומה שיהיה וכו'.

נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ד	משנה ברורה ה"ב	דף היומי סוטה	ימי מוהר"ת
שבת	כד	פב	קמג	סז	ז	קל
א	כה	פג	קמד	סח	יח	קלא
ב	כו	פד	קמה	סח	יט	קלב
ג	כז	פז	קמו	סט	כ	קלג
ד	כח	פח	קמז	סט	כא	קלד
ה	כט	פז	קמח	ע	כב	קלה
ו	ל	פח	קמט	ע	כג	קלו

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ל"ו

הרגליים שלך על הקרקע?

איש רוחני הוא אדם שהוריד את כל מה שאנשים חולמים שנמצא למעלה, והביא אותם למטה, על הקרקע.

יצוריו. אלא מאי - מי יוריד את האור מהמדף, זו השאלה.

אש זרה

בשלהי הפרשה מוזכר אחד המאורעות הכואבים אך גם עתירי המוסר שאירעו לכלל ישראל - פגם נדב ואביהו

עד כמה שרגילים לחשוב להפך, האמת היא שכדי להיות רוחניים יותר, אנו זקוקים למישהו שיווריד אותנו אל הקרקע.

בהבאת אש זרה ומיתתם בקודש הקודשים. המעשה אפוף כולו בסודות רמים הקשורים לסוד נשמתם הרוממה של בעלי המעשה, והעובדה שהדבר אירע דווקא ביום השמיני, היום הגדול והמקווה, רק מוסיפה נופך של מוסר והשכל למאורע.

במעשה של נדב ואביהו לא חסרה קדושה, כפי שלהם עצמם לא חסרו מעלות, אישים אלו תוארו על ידי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו כקרויני, בקרובי אקדש, הקרויני של ה' נשרפו בעקבות הבאת אש זרה? אכן פליאה נשגבה.

באש של בני אהרון כאמור לא חסרה קדושה - אלא שזרה היתה, מנותקת ולא מחוברת. בזוהר נאמר שהפגם קשור לכך שלא אינסבו' כדכתיב 'ובנים לא היו להם', כמו כן מפני שנכנסו למקדש שתוי יין. רבי נתן מדבר רבות על סוד מות בני אהרון בקודש ועל אסון ריבוי האור, בקטורת שהרגה את שני הקדושים הללו חסר היה העיקר: 'קטורת' דהיינו קשר וחיבור בין כוח המושך לכוח המכריח.

נשמותיהם של נדב ואביהו קשורות בסוד נפלא עם נשמת אליהו הנביא, תיקונם של הנשמות הללו הולך מדור לדור ותלויות בו כל הישועות וההצלחות של כל יהודי. במילה 'אנא' רמזים השמות אליהו נדב אביהו, וכשיהודי צועק אנא ה' הושיע נא או אנא ה' הצליחה נא, הוא מתאזר בכוחן של הנשמות הללו (אריז"ל). כל הישועות וכל ההצלחות תלויות ביכולת שלנו למושך אור אלקי לכאן, לחבר נשמה לגוף, להיות עם רגליים על הקרקע, באמת.

(על פי ליקו"ה חזקת מטלטלין ד)

אפשר לומר שהצורך החיוני ביותר של כל דבר חי הוא להיות מחובר לקרקע, ולא בכדי אחד הכוחות היסודיים בבריאה הוא כוח המשיכה, בלעדיו אין קיום לשום דבר. החיים מתרחשים על הארץ, באוויר מרחפות הרוחות. הכל היה מן העפר והניתוק משמעותו מוות.

רוחניות ואלוקות שייכים אמנם למעלה, אבל אפילו המושג 'שאיפות' כולו אומר ירידה והתחברות. לשאוף משמע לשאוב את האוויר שמרחף למעלה, פנימה. דהיינו להוריד, לחבר, לקשור את האור ואת הרצון בלב. מה שנשאר למעלה לא קשור אליך, לא מזין ולא מחייה אותך. ולכן עיקרה של רוחניות היא היכולת למשוך את גילוי מציאות ה', כביכול לכאן. ככל שכושר המשיכה חזק יותר, הקדושה מתרבה והרוחניות מתעצמת.

גדול בעלי כוח המושך הוא משה רבינו, בכוחו העצום שאב אל העולם החומרי הזה את תורת ה', עד כדי כך עצום היה כוחו לניוק ולשאוב אלוקות, שהוא הביא ומסר בידינו את הרצון של השי"ת, לא לפני שנאבק בדרי מעלה והפקיע את הרוחניות הזו אפילו מידיהם של מלאכים.

למשוך השמעות

עד כמה שרגילים לחשוב להפך, האמת היא שכדי להיות רוחניים יותר, אנו זקוקים למישהו שיווריד אותנו אל הקרקע. האנשים הרוחניים באמת הם אותם יחידים שמהלכים על פני האדמה, מחוברים ליישוב הדעת, והתורה מעוכלת ושוכנת בתוכם בבחינת 'ותורתך בתוך מעי'. כל השאר מרחפים, מעופפים ומתמסרים לדמיונות.

כשהעולם אומרים על מישהו שרגליו על הקרקע, כוונתם לכך שהוא מבוסס בחומריותו, וזו כאמור טעות. מחובר לקרקע הוא מי שהצליח לקשור את הנשמה שלו, את הרצונות הטובים שלו ואת המחשבות והמידות, אל המציאות. הוא חי, ולא רק חולם שהוא חי. הכושר החיוני הזה, כפי שמלמד רבינו (ליקו"מ תורה ע') תלוי בענווה. ככל שאדם מסגל שפלות וענווה יתרה, הוא נעשה בעל כוח משיכה רב יותר, בכוחו למושך אליו השפעות, חיות, ואור אלקי. זו הסיבה שמשנה רבינו, היונק הגדול של הרוחניות, התייחד בענוותנותו דייקא.

השפעות לא חסרות, מעט מעל גובהו של העולם הזה יש הכל, הרוחניות היא אינסופיות ושם יש שפע בלי גבול וקדושה בלי הפסק, יש שם שובע והצלחות שמחה וחיוניות שיספיקו עבור כל העולם ומיליארדי

ביטול תאוות ממוון

ראו זה פלא: את התורה על תאוות ממוון אמר רבינו ז"ל בראש השנה. שוו בנפשכם: מי היה אז אצל רבינו? ר' נתן! ר' שמואל אייזיק! ר' יודל! צדיקים!! זה הרי נורא נוראות!! ואיזה תורה בחר רבינו לומר אז - על עניין הממוון! על משא ומתן באמונה. לשבר תאוות ממוון. לתת צדקה. מה קורה כאן? - - -!

אלא שכנראה שכשמיגיע ראש השנה, אז הוא יום המשפט, ושם הרי בודקים בדיקה מדוקדקת - עף על פי שהוא לכאורה צדיק, שהכל לכאורה בסדר - בכל זאת בוחנים היטב: האם אינו נוגע בכסף של אחרים!! גם זה תופס שם מקום מרכזי!

וגם אם משתמשים בכסף 'בעיית' לצורך מצווה, הקדוש ברוך הוא אינו מקבל שוחד... הקב"ה אינו מעוניין שינסו לשחד אותו! אם זה כסף כשר ללא רבב - תעשה אתו מה שאתה רוצה, אבל אם יש איזשהו שמץ של שאלה בדבר כשרות הממוון, וכי תלך להשתמש בו בכדי לקיים מצווה?! האם תקנה אתרוג בכסף גזול?! האם תעשה לעצמך זוג תפילין מהודרות בכסף גנוב, וכדו'?! היתכן?! הכסף חייב להיות כשר בתכלית הכשרות, נקי ללא כל רבב וללא כל שאלות, ורק אז תוכל להשתמש בו כפי צרכיך.

וכן בעניין ניהול משק הבית צריך האדם להיות זהיר מאוד, צריך להיות תמיד בעין פקוחה שלא יצטרך להסתבך בחובות, אלא ישתדל לכלכל את הוצאות הבית בהתאם להכנסתו ולפי יכולתו רבינו הרי אמר: "יותר טוב להיות בעל חוב לעצמי, מאשר להיות חייב לאחרים". ומה הפירוש להיות חייב לעצמי? אם אין לי ארוכת צהריים מכובדת כמו השני - הרי אני חייב לעצמי... אם אין אני יכול להרשות לעצמי חליפה מהודרת כמו השני - אזי אהיה חייב לעצמי... אכן, אמנם אני חייב לעצמי - אבל איני חייב לאחרים!

אני רואה אצל אנשים שהנושא הזה חדש וזר להם. הם שואלים: וכי גם על נושא הממוון אני צריך להתפלל לפני ה'?! שלא לגעת בפרוטה של הזולת? גם מזה צריכים לעשות עניין? זה הרי נורא, הם אפילו אינם מעלים על הדעת שזה אמור להיות נושא לשיחה מעמיקה בהתבודדות.

למחרת הפסח הותר החמץ

להחמיץ המוח בידיעת ההשגחה: התכלית של העולם לראות ולהאמין שה' מנהיג גם את הטבע, אך שבתחילה יש לברוח מכל מחשבה של טבע אל האמונה בהשגחה, שעל כן בפסח אסור לאכול חמץ, לטהר כל המחשבות שיהיה הכל בדעה נקייה של השגחה, כיון שכח קליפת פרעה יש בו כח גדול לבלב את האדם כאשר רוצה לגלות את ה' בתוך הטבע, ועל כן בהכרח לברוח בתחילה, אך התכלית הוא לבוא אחר הפסח ולאכול חמץ, שיהיה בכוחו לחשוב מחשבות של טבע אך מתוך אמונה ברורה שכל הטבע הוא הנהגה של השגחת ה' (נטילת ידיים ב').

להחמיץ המוח בהשגת כלליות העולמות: מי שרוצה להבין בשכלו ולהשיג את כלליות העולמות, איך העולמות העליונים והתחתונים קשורים וכלולים זה בזה, הוא יכול ליפול ולשקוע בים הסוער, ועל כן צריך רק אמונה, והוא ענין של איסור אכילת חמץ בפסח, כי כשמאירים הדעת צריך להימנע מאכילת החמץ בפסח שרומז על הרצון לשהות בהבנת הדבר, אך לאחר שהושלם האמונה היטב עד שידוע לעבור בתוך הים, כמו בשביעי של פסח, אזי יכול לאכול חמץ ולהחכים באופן נכון לקבל שפע חכמה מים החכמה באופן שלא יזיק ויטביע אותו (נטילת ידיים ו').

להחמיץ המוח בהשגת כלליות העולמות: מי שרוצה להבין בשכלו ולהשיג את כלליות העולמות, איך העולמות העליונים והתחתונים קשורים וכלולים זה בזה, הוא יכול ליפול ולשקוע בים הסוער, ועל כן צריך רק אמונה, והוא ענין של איסור אכילת חמץ בפסח, כי כשמאירים הדעת צריך להימנע מאכילת החמץ בפסח שרומז על הרצון לשהות בהבנת הדבר, אך לאחר שהושלם האמונה היטב עד שידוע לעבור בתוך הים, כמו בשביעי של פסח, אזי יכול לאכול חמץ ולהחכים באופן נכון לקבל שפע חכמה מים החכמה באופן שלא יזיק ויטביע אותו (נטילת ידיים ו').

להחמיץ המוח בהשגת כלליות העולמות: מי שרוצה להבין בשכלו ולהשיג את כלליות העולמות, איך העולמות העליונים והתחתונים קשורים וכלולים זה בזה, הוא יכול ליפול ולשקוע בים הסוער, ועל כן צריך רק אמונה, והוא ענין של איסור אכילת חמץ בפסח, כי כשמאירים הדעת צריך להימנע מאכילת החמץ בפסח שרומז על הרצון לשהות בהבנת הדבר, אך לאחר שהושלם האמונה היטב עד שידוע לעבור בתוך הים, כמו בשביעי של פסח, אזי יכול לאכול חמץ ולהחכים באופן נכון לקבל שפע חכמה מים החכמה באופן שלא יזיק ויטביע אותו (נטילת ידיים ו').

הליכות שיחות ומנהגים

השם יתברך, ויצאת מהצרה, אולם עדין לא התחלף לעבודו פהגן פהבטחתך, ושכחת הבטחתך. וכן הלך ימנה לאבן... הנה את כל ההרפתקאות והצרות שבעברו עלי, ובכל פעם הבטיח לי שם יתברך, שאם יצא מהצרה יתחיל לעבודו יתברך כראוי - והנה עתה יש לך עוד צרה, וגם היא באה לך כדי לרמוז לך שתתחיל לעבודו יתברך. פי העקר מתפננים אליה, ואתה בא ונותן לי רעננל על פדיון. מה אתה חושב, שאתה שונך אותי?! וכן אני שכיר יום?! - "דינו נגמט מעדו! איך בין דען א נאמישטיק?"! אני אפתלל עבדך, ואתה תחזו לאגלתך?! פי העקר מתפננים ממעלה עליך. רק גם אני אעזר ואתפלל עליך.

מותרת אמר: "וואו איך זעה ערגען א חסרון, אדער ער האט גאר ניט געהאט קיין התבודדות, טאמער האט ער געהאט, האט ער געהאט ווינציג!" - היכן שאני רואה איך חסרון, או שלא היה לו כלל התבודדות, ואם היה לו, הרי שיהיה לו מעט."

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אם סיפר אדם סודות מסחרו לפני ג' שומעים או יותר, מותר לשומעים לפרסם אותם, ואין בזה איסור לשה"ר, אף שברוך כלל גילוי סודות מסחר גורם נזק לסוחר, והם בכלל איסור לשה"ר. [כגון כשמגלה לו איפה הוא קונה בזול או איזה חומר הוא מכניס במוצר וכדו'.] ההיתר חל ע"פ ארבעה מהתנאים שבסעיף הקודם, ואלו הן: א. רק השומעים עצמם מותר להם לספר לאחרים, ולא השומעים מפי השומעים, אא"כ יתברר בשני עדים שגילה הדבר בפני שלשה. ב. אם ג' השומעים הם יריא ה' או קרוביו ואוהביו, שסומך עליהם שלא יגלו לאחרים, אינם עולים בחשבון ג' השומעים. ג. מותר רק לספר מה שגילה במסחרו, רק במקום שהיה מתפרסם ע"י ג' השומעים, ולא במקומות רחוקים יותר. ד. אם המגלה הזהיר את השומעים שלא יגלו מה שסיפר להם, פשוט שאסור לספר הדבר לאחרים. ואם הוסיף השומע על מה שאמר, אינו בגדר לשה"ר אלא שרק. (קיצור הל' לשה"ר פ"י סעיף ו)

ובכל החולקים - הוא מחמת שאין בינינו השלום ואהבה באמת, שיהיה "על כל פשעים תכסה אהבה". נתיב צדיק, קפה

הכוח להחריש

רבי זלמן רבה של מדוודיבקה שבאוקראינה היה דור שלישי לרבני העיר. אביו רבי ישעיה שלום, מתלמידי רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב, שימש לפניו מרא דאתרא, משרה שירש מאביו רבי יודל, מגדולי תלמידי רבינו.

רבי זלמן עצמו היה מתלמידי הקרובים של מורנו רבי נתן. מוהר"ת נוהג היה לבוא ולבקר פעם בשנה במדוודיבקה,

בעצם דיבורי נתן לי את הכוח. העיר מדוודיבקה כיום

כיוון שבעיר זו התגורר רבינו תקופה ניכרת מחייו הקדושים, משם המשיך לטשעהרין, שם שבת בבית רבי יעקב יוסף מחותנו של רבינו.

מרום דביקותו במוהר"ת, לא הסתפק רבי זלמן בכך ששהה מוהר"ת בעירו והשמיע את דברותיו הקדושים, והיה נוסע אחריו לטשעהרין להסתופף גם שם במחיצתו. לימים סיפר רבי זלמן בהשתאוות: "פעם כשבאתי לטשעהרין כדי לשובות אצל מוהר"ת, רציתי לראות את פניו מיד בבואי, אולם רבי נתן כבר היה בחדרו. מרוב השתוקקותי אליו לא יכולתי להתאפק, פתחתי חרישית את דלת חדרו המיוחד וראיתיו עומד ופניו בוערות ולוהטות" וסיים רבי זלמן: "מה אומר לכם? מאתיים מנורות, שלוש מאות מנורות - פניו האירו! ואמרתו לעצמי וכי אני זלמן מטעה את עצמי? אולם הבטתי היטב ושוב ראיתי פניו מאירים באור שלא מעלמא הדין. ותיכף כשהבחין בי מוהר"ת אמר לי 'אה, זה אתה זלמן?' ומיד חזרו פניו להרגלם. ודבר זה היה חידוש אצלי יותר מהראשון, שכן-רגע העלים אור פניו, משל לא היה כלום!"

רבי זלמן סבל קשות מהמתנגדים בעירו, כיון שבאותם ימים יקדה ההתנגדות כאש. למרות גאונותו העצומה שהתפרסמה בכל

הסביבה וחשיבותו אצל רבים מפוסקי הדור, היו מבני עירו שלא ראו בעין יפה את נסיעותיו למורו ורבו מוהר"ת. אולם למרות שהדבר היה עלול לסכן את משרתו כרב, לא התחשב בכלום והמשיך לבוא אל מוהר"ת כמאז ומקדם, למורת רוחם של המתנגדים, שכעסו מאוד לראות אחד מגדולי רבני האזור כיצד הוא מתבטל כעבדא קמיה מריה לפני מוהר"ת הנרדף והנבזה בעיניהם.

כעסם התעורר שבעתיים לאחר שנוכחו לראות כי מוהר"ת בעצמו עשה לו מנהג פעם בשנה להגיע לעיר מדוודיבקה, בדרכו לשובות בטשעהרין הסמוכה, ולכאורה היה צריך להיות בכך די והותר עבור רבי זלמן הרב. אולם הוא אינו מסתפק בכך ומרוב דביקותו והתקשרותו ברבו, לאחר שהסתופף בצילו במדוודיבקה, עוזב את עירו ונוסע אחריו גם לשובות בשבת קודש בטשעהרין, וכדי ביזיון וקצף.

באחת מנסיעותיו למוהר"ת, כאשר תיאר לעצמו איזו "קבלת פנים" מצפה לו כשיחזור לעירו, לא הצליח להתאפק ושפך את מר לבו לפני מוהר"ת והתאונן על המניעות הרבות והייסורים שמסבים לו המתנגדים מקרב בני העיר. רבי זלמן ביקש עצה ותחבולה מה לעשות כדי להשתק את הטענות וההפרעות מצד אותם אנשים.

אך למרבה הפתעתו, מוהר"ת לא רק שלא נתן לו הוראות מה לעשות, אלא אף ציווה עליו מפורשות שיאחז בפלך השתיקה ולא יענה כלל לאותם חולקים ומבזים.

הדבר היה קשה מאד על רבי זלמן, ובתחילה אף חשש שמא לא יצליח לקיים את הוראת רבו, בהרגישו כי אין הוא מסוגל לשתוק כאשר מחרפים אותו על השתיכותו לצדיק. אולם למרבה הפלא, תיכף כאשר חזר לביתו והתחילו שוב המניעות והרדיפות, הרגיש כי מן השמים קיבל כוח על-טבעי להחריש.

לימים כשסיפר זאת רבי זלמן בפני שומעי לקחו, הפטיר לאמור: "בעצם דבריו שאמר לי מוהר"ת שאשתוק ולא אענה להם - העניק לי את הכוח שאוכל להחריש!"

(מקור: 'שיח שרפי קודש')

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה
ביאורים על תורה ל"ו מאמר ה'
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ג] לפיכך בַּשְּׂקוֹרֵין פֶּסוּק ראשון שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְהַעֲצִים אֶת עֵינָיו, בְּבַחֲיִנַת: 'עוֹלָמִיתָא שְׁפִירְתָּא דְלִית לָהּ עֵינָיו' (סְבָא מְשַׁפְּטִים דָּף צ"ח. וְכַמּוֹבא בְּמִתְבֵּי הָאָר, זְכוּנו לְבַרְכָּה, עֵין בְּשַׁעֲרֵי תְשֻׁבָה" סִימָן ס"א ס"ק ג). כִּי תִקְוֶן שֶׁל הֶרְהוּרֵי זְנוּת שְׁבָא לְאָדָם, שְׂיֵאמֶר 'שְׁמַע' וְבִרְוֶךְ שֵׁם'. כִּי תֵאָנוֹת נֶאֱוָף הִיא בָּאָה מֵעִבְרִית דְּמִים, הֵינּוּ מִטְּחוּל, שֶׁהִיא לִילִית, שֶׁהִיא שְׁפָחָה בִּישָׂא, אִמָּא דְעָרְב רַב. שֶׁהִיא מְלֻכּוּת הֶרְשָׁעָה. וּמְלֻכּוּתָא דְשְׂמַיָא, הוּא בְּבַחֲיִנַת גְּבִירְתָּא, 'אִשָּׁה וְרֵאת ה'". שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת יָם שֶׁל שְׁלֹמֹה הַעוֹמֶדֶת עַל שְׁנַיִם עֵשָׂר בָּקָר, שֶׁהֵם שְׁנַיִם עֵשָׂר שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל (וְהוּא וְהוּא רמ"א). וּכְשֶׁאָדָם מְקַבֵּל עָלָיו עַל מְלֻכּוּת שְׁמַיִם בְּאֵלוּ הַפְּסוּקִים, שְׁבוּלָל אֵת נִשְׁמָתוֹ בְּשְׁנַיִם עֵשָׂר שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל, וּמְפָרִישׁ אֵת נִשְׁמָתוֹ מִנִּשְׁמַת עָרְב רַב, הַבָּאִים מֵאִשָּׁה זֹנָה, שֶׁהִיא שְׁפָחָה בִּישָׂא, שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת (פְּרָאשִׁית ט"ו): "מִפְּנֵי שְׂרֵי גְבִירְתִי אֲנִכִּי בּוֹרַחַת", שֶׁהִתְאַוָּה בּוֹרַחַת וְנִפְרַדַּת מִמֶּנָּה. וְאִם אֵינּוּ מִשְׁתַּדֵּל לְגַרֵּשׁ אֵת הָאִשָּׁה זֹנָה, אֲזִי הוּא בְּבַחֲיִנַת (מְשִׁלֵּי ל'): "שְׁפָחָה תִירֵשׁ גְּבִירְתָּהּ": כִּי בְּשְׁנֵי פְסוּקִים אֵלֶּה, יֵשׁ שְׁתַּיִם עֲשׂוּדָה תְּבוּת, נִגְדַּ שְׁנַיִם עֵשָׂר שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל. וְאַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי אוֹתִיּוֹת, כְּנֶגֶד אַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי אוֹתִיּוֹת שְׁבַשְׂמוֹת שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל. וּבְקַבְּלַת עַל מְלֻכּוּת שְׁמַיִם, הוּא בְּבַחֲיִנַת יָם שֶׁל שְׁלֹמֹה. הוּא נִפְרַד מִנִּשְׁמָתוֹתֵיהֶן דְעָרְב רַב, שֶׁהִיא שְׁפָחָה בִּישָׂא, אִשָּׁה זֹנָה, וְנִבְלָל בְּנִשְׁמָתוֹת שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲיִנַת אִשָּׁה זֹנָה, אֲזִי הוּא בְּבַחֲיִנַת סְגִירַת עֵינָיִם בְּשַׁעַת קַבְּלַת עַל מְלֻכּוּת שְׁמַיִם. לְהוֹדוֹת שְׁעַל יְדֵי קַבְּלַת עַל מְלֻכּוּת שְׁמַיִם, הוּא בְּבַחֲיִנַת עוֹלָמִיתָא שְׁפִירְתָּא, דְלִית לָהּ עֵינָיו, שֶׁהִיא הִתְאַוָּה שְׁבוּלָלַת הַמִּדּוֹת רְעוּת שֶׁל שְׁבַעִים לְשׁוֹנוֹת:

קריאת שמע

רבינו ממשיך ומגלה בזה עצה נוראה איך ליכות לכל זה, כי באמת ההתגברות של הנסיונות והתאוות גדול מאוד, ועי"ז יש כח לבלעם להפיל את האדם לעצבות וייאוש כי ההתגברות היא גדולה מאוד, ומגלה רבינו בזה עצה נוראה ונפלאה שהיא אמירת שמע וברוך שם, כי עיקר העצה של האדם בזה העולם היא המצוה הנוראה של קריאת שמע שהיא קבלת עול מלכות שמים, מתוך קבלת האמונה, לידע שאין עוד מלבדו ושכל התאוות והמידות הם הכל חיצוניות ודמיון ואין בו שום אמת כי באמת אין עוד מלבדו וכל העולם מלא אלקות.

עצימת עיניים

וזהו המצוה של קריאת שמע שצריך לקרוא כל יום בהתחדשות כמבואר בדברי חז"ל ובפוסקים, כי באמת בכל יום נמשך לאדם הארה חדשה של אמונה שזהו עיקר העצה לעבור בשלום את כל הנסיונות והמדות והתאוות שמוכרחים לעבור בכל יום ויום, והעיקר הוא לקבל "עיניים" חדשות, להסתכל על כל דבר בשכל ובדעת אמיתי שמקבלים מהצדיקים, להבין שהכל הוא אלקות ואין עוד מלבדו, ולכן סותמים את העיניים כדי לקבל עיניים חדשות, ובעיקר במצבים האלו שהאדם הוא בבחינת לית ליה עיינין שאין לו שום מוחין ומתגברים עליו התאוות והבלבולים עד שאינו יודע להשית עצות בנפשו, אבל בקריאת שמע מקבלים הארה של דעת ואמונה להבין שכל העולם הוא רק אלקות, וכל התגברות התאוות הוא כי מוכרחים לעבור את הקליפה הקודמת לפני ורק עי"ז זוכים לפני שמע ישראל

וההתחלה היא "שמע ישראל", היינו שמע והבן את זה עצמו שאתה "ישראל", היינו שאתה חלק מעם ישראל, שהם המשך של אברהם יצחק ויעקב שהתחילו לגלות מלכותו בעולם, ומושרש בשבעים נפש של

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

על ידי מה נשפע שפע טובה וברכה וכל טוב לבית ישראל? ועל-כן אשרי הַזֹּכֵר לְתֵן מַעוֹת לְצַדִּיקָה נִרְאָה כְּזֹאת לְהַדְפִּיס סְפָרִים קְדוּשִׁים לְשֵׁם שְׁמַיִם, שְׁבוּדָאֵי אִשְׁרֵי חִלְקוּ שְׂדֵךְ לְזִכּוֹת אֵת הַרְבִּים לְהַאִיר חֲדוּשֵׁי תוֹרַת הַקְּדוּשִׁים לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְעִי"ז זֹכִיר לְהַשְׁגִּיחַ שְׁלֹמֹה, שְׁעִי"ז נִמְשָׁךְ שְׁפַע טוֹבָה וְבִרְכָּה וְכָל טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל! קִידוּשׁוֹן גַּבְבֵּי עֵינֵי שָׁם!

הזוכה אתה

למי כותב ר' נתן: "ה'
יתברך יאיר עיניהם
שיזכו לידע מי הוא
זקנם הקדוש"? וידא

בית יעקב שעוסקים לגלות את האמונה הקדושה בעולם, וכל התאוות והמידות באמת אינם שייכים כלל אליך רק על העכו"ם, ובאמת ה' אלקיניו ה' אחד, כי אין עוד מלבדו, וכל הדברים הגשמיים בעולם באמת הכל אלקותו יתברך, אלא שיש ע"ז יסוסי שמכסה על זה, ולכן צריך לשבר את הרע כדי לזכות אל הפרי שמונח בתוך הקליפה, אבל באמת אין עוד מלבדו.

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

ואחר כך אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כי העיקר הוא לחזור למציאות העולם הזה ששם האדם עובר נסיונות ובלבולים, כי מתגברים המידות והתאוות ובפרט התאוה הכללית, אבל אחרי שאדם שמע והבין את האמת הזאת שהוא המשך של האבות הקדושים והשבטים הקדושים, ממילא מבין שיש לו תפקיד בעולם לגלות את שם כבוד מלכותו, "לעולם ועד", היינו בתוך כל התגברות התאוות והמידות, כי דייקא ע"י שמשברים את הרע כל אחד לפי מדרגתו, ומגלים שם את השי"ת, זהו עיקר כבוד מלכותו יתברך, מה שמתגלה שבאמת אין שום רע בעולם, וכל העולם הוא רק כבוד מלכותו יתברך.

מסירות נפש

והנה חלק מקבלת עול מלכות שמים בקריאת שמע הוא לכוון למסור נפש על קדושת שמו יתברך, ובאמת עניין זה של מסירות נפש למען שמו יתברך מוטבע בטבע של נפש הישראלית, ואף אצל הרחוקים מאוד, כשמתעורר הנקודה הפנימית של הנפש הישראלית, מתעורר עניין של מסירות נפש וכפי שראו הרבה במשך הדורות, [וכמובא בדברי רבינו בליקוטי מוהר"ן סי' פ]. ולזה צריך האדם להתבונן בעת שקורא קריאת שמע, שהרי הוא מוכן למסור נפשו להשי"ת אם יבוא גוי ויכריחו לעבוד עבודה זרה או שאר דברים שצריך למסור עליהם את הנפש, וא"כ בוודאי גם כשבא היצר הרע ורוצה לכלבלו באיזה דמיון או תאוה או באיזה עצבות, אף שיש קושי לשברו ולהסיר דעת מזה, אבל הרי כבר גילה רצונו שמוכן למסור נפשו על קדושת שמו יתברך, וא"כ בוודאי מוכן לשבר עניין זה בשביל השי"ת.

י"ב שבטים

וכל יכלול את עצמו ב"ב שבטי קה שהם בחינת י"ב טבעי הנפש, שהעיקר לגלות מלכותו יתברך בכל סוגי טבעי הנפש, לשבר את החיצוניות המכסה על הטוב, ולגלות מלכותו יתברך בכל דבר בעולם.

לזכור תמיד את הקריאת שמע

וכך גם במשך היום ראוי לזכור תמיד את הקריאת שמע, כי באמת עיקר הקריאת שמע הוא להאיר באדם את אור האמונה במשך כל יום, ולכן ראוי לאדם להזכיר לעצמו את אור האמונה שקיבל בקריאת שמע אף כמה וכמה פעמים במשך היום, [בדיבור או במחשבה], ובפרט במקום שמצוי נסיונות, וכפי שמזכיר כאן רבינו, ולא דווקא בעת שכבר מגיע הנסיון שאז לפעמים קשה לאדם להזכיר בזה, אלא אף לפני שמגיע הנסיון, כשאדם הולך ברחוב יזכור וידע שיש לו שליחות בעולם, כי הוא המשך של האבות הקדושים ושל הי"ב שבטים, והוא בא לגלות מלכותו בעולם, ובאמת אין לו שום שייכות לכל התאוות והמידות, אלא הכל שייך רק לעכו"ם, אלא שהוא מוכרח לעבור בזה כדי לגלות מלכותו יתברך במקום הזה דייקא, והכל הוא רק קליפה הקודמת לפני כדי לזכות להארה חדשה של דעת ושל נשמתו חדתו, וכשיתבונן בזה קודם הנסיון, ברגע שיגיע הנסיון, יתגבר בנקל ובשמחה, כי כבר הכין עצמו לזה שיש לו כאן שליחות גדולה ויכול לעשות נחת רוח להשי"ת ולגלות מלכותו, והרי כבר קיבל על עצמו למסור נפשו להשי"ת, ואם כן בוודאי יוותר על התאוה בשביל השי"ת, וכל זה יעשה מתוך שמחה וחדוה ולא ח"ו מתוך עצבות והרגשה שהוא מפסיד.

להיות בצמצום וכלי לאור האהבה שבדעת שרבו משפיע עליו, כמוכח בקשרי התורה, והם לא היו, מוכנים להיכנס לזה כי רצו להישאר בעצמם באור האהבה שבדעת, הכלל הוא שהם עשו קטורת שענינה לקחת החושך ולגלות בו את ה', אך עשו את זה בלי להסכים לקחת את החושך.

לכן התיקון שלהם היה שמתו ובכך הביאו את החושך סתרא דמותא ושם התגלה השלום, ע"י שאהרן שתק 'ידום אהרן' שגילה את השלום הנפלא שגם כששני בניו מתו ידע שמאת ה' היתה זאת, וודאי עשה מאהבה ולכן שתק,

זה הכח של הצדיקים שאוהבי שלום ורופי שלום, שמסוגלים לראות את החושך שלנו ומיתת הלב והתרדמה שלנו ולדעת ששם נמצא השי"ת וכך לעורר אותנו גם לחונן את המשכן שבתוכו.

עזריאל טאוב קריית אונו

שם נמצא השי"ת, וכן העניין של המספר אחד עשרה שייך לס"א, ואנו מעלים את החיות של הקדושה ע"י הקטורת שזה מכניע את השטן כשמוגלים שגם שם ה' נמצא ויש שלום, ולכן זה סגולה לבטל את המגיפה וכו'.

נדב ואביהו רצו להידבק בקדושה בלי לרדת ולמצוא את ה' במקומות הנמוכים, זאת הסיבה שלא נשאו אשה מפני שזה מצריך להתעסק עם העולם, ולא רצו לגלות את השלום בתוך ימי הרע וחשכת העולם,

זה גם המהות של שתויי יין, השכרות זה שהאדם לא רוצה להתמודד עם העולם כי חושב שלא יוכל להגביה אותו ולכן עולה כמה טפחים מהקרקע ובורח למקום שבו הכל טוב, וזה בריחה מהשלום והידיעה שאפשר למצוא את השי"ת גם בתוך הרגשת ימי הרע [זאת הסיבה שרבינו כ"כ הקפיד על זה].

כן העניין בהוראה בפני משה, שהתלמיד מול רבו עניינו הוא

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום

בפרשתינו מסופר על נדב ואביהו שמתו בהקריבם אש זרה לפני ה', וידוע ג' הפירושים בסיבת העניין שנקרא אש זרה, או שנכנסו שתויי יין, או שחטאו היה שלא היו נשואים, או שהורו הלכה בפני משה רבם.

וניתן להסביר ע"פ תורה לג' איך כל הפירושים עולים בקנה אחד שהכלל בכלם הוא חוסר בשלום לפי ערכם.

כמ"ש שמבואר בתורה הזמנית תורה לג' הכלל הוא שצריך לבקש שלום, שזה למצוא בכל דבר את השי"ת ושלא יהיה מחולק במאורעותיו ומידותיו.

ולכן האדם נשלח לעולם הזה שמלא בחוסר שלום וחילוקים כדי שיפעל יחוד ושלום בכל חייו ע"י שידע שזאת התכלית וזה הנחת רוח של ה', ולכן תמיד יבקש את השלום.

הקטורת עניינה לקחת את החלבנה שריחה רע ולגלות שגם

טעם גן עדן

תורה ל"ז [ד]

הצדיקים מציירים לנו את התורה לטוב'

א] אור התורה הוא המשכת שפע חיים לאדם, אלא שכאשר כלי המוחין של האדם פגומים בפגם הברית, אזי אין לו כלים לצייר את החיים שיש בתורה, ובמקום שיקבל את התורה לברכה בבחינת סם חיים, הוא מציייר את התורה בבחינת 'מות', היינו שאינו מוצא בתורה עצה לנפשו ואין לו חיות מהתורה.

ואת אור התורה הוא המשכת שפע חיים לאדם, אלא שכאשר כלי המוחין של האדם פגומים בפגם הברית, אזי אין לו כלים לצייר את החיים שיש בתורה, ובמקום שיקבל את התורה לברכה בבחינת סם חיים, הוא מציייר את התורה בבחינת 'מות', היינו שאינו מוצא בתורה עצה לנפשו ואין לו חיות מהתורה.

ב] כאשר מח השומע פגום הוא יכול להפוך גם את דברי הצדיק בעצמו לצד של קללה, שלא ימצא בהירות של עצות בדברי תורתו, ולהיפך גם מאבד את החיות בתורה, דייקא על ידי דברי תורתו ששומע מהצדיק.

ועל כן עוסקים הצדיקים להמשיך תורה, כי הם זכו למוחין מתוקנים, ולהם יש הכח להמשיך אל השומע את הברכה שיש בתורה, ועל ידי זה זוכים למצוא עצה וחיות בדברי תורתם.

ג] הצדיק עוסק בדרכיו הגנוזים להמשיך תורתו באופן שיתקבל כראוי לברכה על אף שמוח האדם פגום, וכאשר אדם לומד תורת הצדיק, צריך האדם לגשת אל כל דבר שלומד בשפלות, לדעת שמוחו פגום ואין לו כלים ראויים במוחו להבין, ומתוך כך מבטל את דעתו לקבל השגה והבנה חדשה שלא ידע עד עתה בכלי המוחין שלו, וכך זוכה לקבל חיות של ברכה ועצות חדשות בכל דבר שלומד, כיון שהתורה מצטייר אצלו לברכה אף שכליו פגומים.

(ע"פ ליקוטי הלכות ברכת התורה)

לגלות את השפלות

והוא יכולין לדור בעולם" (סוטה ה.).

אך זאת עלינו לדעת כי אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, ולא נאמרו דברי חז"ל אשר בחומרי ועושי הגאווה אלא ברודף ונחלם להשיגה וכל מחשבתו על עבודה זרה ומאוסה זו, אבל מי שכל שאיפתו אינה אלא לעשות רצון קונו לבד, ומכיר את הגאווה הטמונה בלבו ויודע שהיא תועבת ה', אלא שמידה מגונה זו רודפת אח"כ ריו בכל פינות אשר הוא פונה, עליו אמרו חז"ל (ע"ז ג.) כי "אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו", ואף יזכה שתתגלה אצלו הענווה האמתית הטמונה בו.

ואף לקבלת התורה לא זכו ישראל אלא על ידי השפלות אשר המשיך עליהם משה רבינו ע"ה כמבואר בדב"ר רביז"ל (לק"מ ח"ב סי' עב) כי דע, שיש בכל אחד ואחד מישראל בחינת השפלות של משה בכל איבר ואיבר, וזה זכו ישראל במעמד הר סיני, שאז המשיך משה השפלות שלו בכל אחד ואחד מישראל בכל איבר ואיבר.

ושפלות זו שוכנת עדיין בתוכנו חקוקה היא ברמ"ח אברינו, אבל היא מוסתרת, אסורה בכבלי היצר, המע"לם אותה בלבנו עד ש"אותו השפלות של משה, שהוא משרש בכל אחד מישראל, הוא מנח ושוכב אצל כל אחד ואחד בבחינת שכיבה ומיתה, כי זאת השפלות נתעלם אצל כל אחד, ואינו מתעורר ומתגלה אצלו" (שם).

בימים אלו אשר בהם מונים אנו לעומר מכינים את עצמנו בהכנה דרבה לקראת יום מתן תורתנו יש בידינו הכח לעורר שפלות זו ולהחיותה ולזכות בה כל אחד לפי בחינתו, אכ"ר.

אנו עומדים בראשית ימי הספירה, ימים אשר בהם נתקדשו בני ישראל קדושה אחר קדושה וזכנו את מידותיהם, עד שהתורה מעידה עליהם "ויחן שם ישראל כנגד הרה"ר" (שמות יט ב), וכמו שדרשו חז"ל (פסיקתא שמות יט ב) "שיון כולם בלב אחד", כלומר, כל ששים רבוא בני ישראל נזדככו כל כך עד שלא נמצא באחד מהם איזה שמץ קפידיה על חברו, עד שעל ידי זה זכו לקבלת התורה, כמו שאמרו חז"ל (ירך ארץ רבה פרק שלום ה"ה) "אמר הקדוש ברוך הוא הואיל ושנאו ישראל את המחלוקת ואהבו את השלום ונעשו חנייה אחת, עכשיו אתן להם את תורת".

בימים אלו שומה עלינו להוסיף ולהרבות בתיקון המידות, דומה הוא האדם כשדה הצריכה עיבוד תמידי - חרישה, זריעה, ניקוי ושמירה, איש אשר אינו עומד על משמרו מידותיו לא יצלח במלאכתו - מלאכת שמים כלל, ועליו אמר שלמה (משלי כד, ל - ל) "על שדה איש עצל עב-רתי ועל כרם אדם חסר לב, והנה עלה כלו קמשונים כסו פניו חרלים וגדר אבניו נהרסה".

ראש וראשון לכל המדות היא מדת הענווה והשפלות, עד שעל אדם שאינו טורח בלבו לזכך נפשו במדה זו עליו הכתוב אומר "תועבת ה' כל גבה לב".

גאווה זו שנכנסה בלבו עוד בראשית ימי עולם, בשעה שאמר לו הנחש: "הייתם כאלהים" (ע"ל מחשבות חרוץ דף ב, ז). עדיין מפעפעת בו כארס של עכנאי, מרפה את ידיו מעבודת ה' ומפילה אותו לגרועים שבעוונות, עד אשר השי"ת קורא עליו את הקשה שבקריאות "אין אני

עומק הפרשה

עבודת משה

ולגשות שאינם נראים כתכלית הדבקות בהשי"ת, ובזה יעלה את כל מקומות אלו ויעלה את הכל למעלה. נדב ואביהו בא לתקן את השכינה הק' אך היה חסר הברור הבא מלמטה, אותה אחיזה גשמית, הם לא ירדו לאותה עביות וגשמיות כדי לברר גם אותה, ולכן הייתה אש זו "זרה לפני ה'", היא אש שאינה באה מכל המקומות שירדה לשם השכינה הק'.

כשראה משה רבינו הבין למפרע את הקידוש הנורא בו צריך לקדש את המשכן והשראת השכינה, בקידוש זה נתקדש המשכן והתכבד השי"ת בישראל, לקדש ולכבד את אותם נצוצות נמוכים ונפולים, ולהודיע שאין עלייה לשכינה הק' עד שיבררו גם ניצוצות קדושים אלו.

וביאור הדברים למעשה, פעמים והאדם מתעורר להתקרב להשי"ת, אבל אז באים ועולים טרדות רבות המכריחות אותו לרדת בחזרה לעולם, ובאותה שעה מסית אותו היצר לעשות אותם בלי התקשרות להשי"ת, אלא מתוך לחץ ועצבות מתי יוכל לחזור לעבודת ה' כמו שרצה, אבל באמת צריך לדעת שהשי"ת מסבב לו ירידה זו כי כדי להעלות את השכינה הק' צריך דווקא לרדת לכל מני מצבים בעולם הזה ולעשות אותם בשמחה ובאמונה, ורק כך אפשר להעלות את השכינה כראוי.

(ע"פ ליקו"ה הל' תערוכות ה, ע"ז א, פו"ד ג)

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱהֲרֹן הֲאֵשׁ דְּבַר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶפְבֹּד:

נדב ואביהו נכנסים ובאים לשרת לפני ה' בעבודת הקטורת, גדולים הם ממש רבינו ואהרן הכהן (רש"י), והנה פוגעת בהם מידת הדין ונסתלקה נשמתם, ותעל בלהב לפני ה'.

סיבת הסתלקותם לא נתפרשה אלא ברמז "ויקריבו אש זרה", אבל בוודאי לא הייתה זו אש זרה ממש אלא פגם עמוק ודק עד מאד כמו שאמרו במדרש (ויקרא רבה יב, א) 'אין אני יודעים מפני מה מתו', ועל כן בארו בה חז"ל כמה דרכים (עיי' שער הפסוקים שמיני).

עומק הענין מבואר בזהו"ק (צו לג): 'בגין דלא אינסיבו', כלומר שלא היו נשואים אשה באותה שעה, שבפגם זה נכללים כמה מפגמים שזכרו בזה במדרשים (עיי"ש בזהו"ק ובכמה מקומות ובלקוטי תורה להאריז"ל ויקרא).

מבאר מוהר"ת, שמעלת הקטורת הוא שהיא מקשרת את כל העולמות ומעלה את השכינה הק' בתכלית העליה, אך כדי להעלות את הקטורת צריך להוסיף בה חלבנה שריחה רע, המרמז לפושעי ישראל (כריתות ו:). כלומר להעלות גם את המדרגות הנמוכות ולקשור אותם עמם יחד, לשם כך צריך הכהן המקטיר את הקטורת לישא אשה ולרדת מקדושתו למקומות

ציאת מצרים ע"י גילוי שכינה
לימוד גדול למדנו מפסח אך להוציא את הנערים מהגלות, ולקרב אותם אל התורה.

כי הנה עם ישראל במצרים היו במצב רוחני נחות ביותר, עבדו הם עבודה זרה כדוגמת המצרים, עד שאפילו המלאכים התקשו להפריד ביניהם.

השי"ת 'יודע תעלומות' הוא יודע את הסוד שאין שום בריה יכולה להשיג בשלמות, ההבדל בין יהודי לגוי, הוא רצה להוציא את ישראל מתוך טומאת מצרים. אך איך אפשר לקחת אומה מתוך אומה אחרת, להבדילה ולנתקה מתוכה!?

לכן צריך גילוי שכינה! רק 'גילוי שכינה' יש לה כח גדול לנתק אומה המעורבת כל כך בתוך אומה אחרת, להפרישה ולייחדה כעם מורם ונעלה. ועל כן היה צריך שהגאולה תהיה רק על ידו ולא על ידי שליח ולא על ידי מלאך, כי רק הגילוי הזה בעצמו הוא מה שגאל את ישראל והפרישם להיות עם קדוש.

לא יעזרו ולא יועילו דרשות, הרצאות והסברים, רק 'גילוי שכינה' מפרישה ומבדילה, ועל כך אומרת ההגדה: 'ובמורא גדול זה גילוי שכינה' כמו שכתוב 'או הניסה אלוקים לקחת לו גוי מקרב גוי במסות באותות ובמופתים' וכו'.

כל אחד מאיתנו מעורב טוב ורע, בכל מיני דרגות ובחינות, אך ישנם כאלו שאצלם הנסיון הוא בגלוי יותר. כלומר התערבות גדולה כל כך, עד שקשה להם בעצמם להפריד בין הטוב והרע, להבין מה מיוחד בהיותם יהודים, וממילא גם אנו הסובבים אותם לפעמים איננו יכולים להבדיל, שהרי גם למלאכים עצמם היה קשה להפריד ולהבדיל.

וכך מוצאים את עצמנו, אנו ההורים או המחנכים, ממשיכים את קטרוג המלאכים ואומרים 'הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה'.

באמת שאין שום פתרון לכך, שהרי אם אנו לא יכולים להבדיל בין גוי ליהודי, להבין את הפער הגדול שיש בין שניהם, איך אנו דורשים מהילד שיבין זאת, ועוד בעוצמה כזו שתדרוש ממנו לשנות התנהגות.

אין שום פתרון רק 'גילוי שכינה' - גילוי שכינה יכול לקחת 'גוי מקרב גוי', הוא יכול להוציא את היהודי מתוך המצרי, הוא יכול להבליט את הנשמה הזכה מתוך הגוף הבהמי.

מה זה בדיק 'גילוי שכינה', איננו יודעים לומר, אך כמדומה שזהו אורם של הצדיקים שמדברים על החיות האלוקית שיש בתוך האדם, שכאשר האדם מרגיש אותה הוא מתעורר ומנתק, מפריש ומבדיל את עצמו מהמצרי שבתוכו.

אין מעוררים ומגלים את ה'גילוי שכינה' הזו, איננו יודעים לומר, אין נוסחה אחידה לכך, אך כאשר אנו יודעים את הכלל הזה, שרק גילוי שכינה, רק 'אני ה' ולא מלאך' הוא מה שגואל, ונחפש ונחתור להאיר את נקודת הגילוי האלוקי, למרות שאיננו יודעים בדיק את הנוסחה, אז נמצא תמיד עצות איך לגאול את הנשמות היקרות בבחינת 'לקחת גוי מקרב גוי', אולי נצליח להאיר לו לשוחח לה, או נטעים אותו בטעם תורת הצדיק וכדו' - כל בן בשפה שלו.

◆ פתח לנו שער!! השבוע הבעל"ט הוא האחרון הנוצל את קמפיון "מכפילים את האור - עלה לתרופה לכל בית!" זוהי הזדמנות אחרונה לקחת חלק שיש בו ממש בהפצת הגליון הנורא והנפלא הזה, הגליון שכבר זמן רב אינו רק 'גליון שבוועל', אלא מפעל קירוב אדיר מימדים, כשמאחוריו עומדים מאות סיפורי מופת בהם הקרובים והרחוקים נתקרבו מחדש לאביהם שבשמיים. "אין צדקה פצדקת הדפוס" - ידוע בשם רבי נתן, וב'עלה לתרופה' תקיימו את זה בהידור! כתבים וסופרים ברי דעת יראים ושלמים עמלים מדי שבוע לצמצם ולהפשיט את דברי קדשם של רבינו הק' ומוהר"ת זיע"א - גם אלו העמוקים ביותר - אל תוך כלים ברורים ומאירים. הזכות היא שלך!! במסגרת הקמפיון תוכל לקחת חלק של ממש בזיכוי הרבים שאין דוגמתו, בעלות ההדפסה של בית הכנסת אחד, 50 ₪ לחודש, ובכך זכויותך הנחוצות יגדלו לעין ערוך, כשעשרות משפחות שלמות - הם ודורותיהם - יקבלו את דיבורי רבינו הק' באופן מוגש ומעשי. "צדקתו עומדת לעד" - בפשיטות! ועין במדור "לחידודא" בעמוד 3 בגליון זה, ציטוט נורא מדברי מוהר"ת זיע"א.

◆ לקחת על עצמך עלות הדפסה של בית כנסת אחד? בנוסף לזכות העצומה, זכית ללא הגרלה במתנה ייחודית: שליח 'עלה לתרופה' יערוך עבורך ועבור משפחתך פדיון נפש בציון רבינו הק' באומן, בעת רצון של הצות לילה!

◆ דרכי תרומה: בכרטיס אשראי במס' 5967* | בעמדות נדרים פלוס | במזומן ובהוראת קבע - בתאום בדוא"ל המערכת | בהעברה בנקאית לבנק הפועלים, סניף 692 חשבונו 679669 ע"ש מכון 'עלה לתרופה'.

י"ל ע"י מכון עלה לתרופה
 בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
 A028080148@GMAIL.COM
 מסק או הודעה קולית: 02-8080148
 במנקרים מיוחדים:
 054-8591148 | 053-3175211
 המערכת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

ועקר ההתקרבנות והדבקות של איש הישראלי לה' יתברך הוא על ידי קול נגון דקדושה כידוע גדל מעלת הנגינה לכל מי שרוצה לדבק את עצמו בה' יתברך, כי הנגינה יש לה פז גדול להמשיך את האדם לה' יתברך... כי עקר ההתקרבנות והדבקות הוא על ידי קול נגינה וכמוכן דבדרי אדוננו מורנו ורננו זכרוננו לברכה בכמה מקומות, ובפרט בהמעשה משבעה בעטלידש של יום השלישי ויום הרביעי ויום הששי מגדל עצם מעלת הנגינה, וכמבאר עוד בשיחותינו הקודשות:

ליקוטי הלכות, אפטרופוס ד, ג

יהלום

טוב לאדם להרגיל את עצמו להחיות את עצמו בכל פעם על ידי איזה נגון:

ליקוטי עצות, נגינה יא

אי אפשר להגיד או לכתוב בספר. אלא כל אחד צריך בעצמו לצעוק לה', עד שהשי"ת יאיר לו איזה תבונה חדשה - הארת הדעת, או יגלה לו עצה מעשית פשוטה איך לחיות טוב את המצב הזה שעובר עליו. וזהו ההכנה לקבלת התורה, כיון שבכל יום ויום מימי הספירה הק', נמשך עלינו איזה דרך ועצה חדשה, לתקן עוד מדה רעה ועוד סוג של התגברות היצר, לפי סוד הספירה שבאותו היום. והכל תלוי בהתעוררות הלב והאמונה, לדעת שכל ספירה וספירה הוא הזדמנות, לפעול עלינו עצות ודרכים חדשים שיקרבו אותנו להשי"ת. ומשום כך אנו מבקשים ומתחננים וצועקים מעומק ליבנו להשי"ת, שיטהר ויקדש אותנו, ויגלה לנו את העצות העמוקות של הצדיקים איך להתקרב לה' בכל יום ויום לפי הענין ומצב שעובר עלינו באותו היום, לפי הנהגת הספירה והמידה הפרטית של אותו היום, וכך נהיה כלים נפלאים הראויים לקבל את התורה. (ליקוטי הלכות ר"ח ו')

מהו פשוט ענין ספירת העומר?
 כולנו מצפים לקבל את התורה, אבל מצד שני קשה לנו להאמין שבאמת שייך להיות מציאות חדשה של התחדשות בתורה, כי היצר הרע מכניס כעין כפירה קטנה בלב: "וכי מה כבר יכול לקרות בחג השבועות הבא, מה שלא היה בשנה קודמת". ולכן בדיוק יש לנו את המצוה הנפלאה הזו של ספירת העומר, שעיקרה של מצוה זו היא פשוט "השתוקקות וכיסופין", להתרכז באמת הזו, שאנו ממש הולכים לקבל את התורה, להתפלל ולבקש על כך שנהיה כלים ראויים לקבל את התורה.

ומהו קבלת התורה? להמשיך עצות חדשות איך לזכות לקיים את התורה. כי אם נסתכל טוב במה שנעשה עמנו, נראה שכל החסרון שלנו בעבודת ה' הוא, חסרון העצות. כל אחד עובר עליו בכל יום ויום מעברים שונים ומשונים, ואינו מוצא דרך איך להתקרב משם להשי"ת. והאמת שיש עצה לכל דבר, רק שכל אחד צריך עצה אחרת בכל פעם, וזה

הלכה פסוקה מאת הר"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ"ב בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות חמץ שעבר עליו הפסח

כללי ההלכה
 א. חמץ שהשאירו אותו בפסח באיסור ולא ביערו אותו, אפילו כשהיה כן בשוגג או באונס, קנסו אותו חז"ל ואסרו אותו באכילה ובהנאה לאחר הפסח. אבל 'חמץ של גוי' שעבר עליו הפסח, מותר לאכלו לאחר הפסח.

ב. לגבי 'מכירת חמץ' לגוי הנהוגה כיום, יש פוסקים שפקפקו על זה מכמה טעמים, ויש שהתירו לעשות כן רק למי שיש לו חמץ הרבה [כמפעלים וחנויות]. אמנם רוב מנין ובנין הפוסקים סמכו על זה והתירו לעשות כן לכתחילה ממש. גם לדעת המפקקים, הרי המכירה הנעשית כיום טובה בהרבה ממה שהיה בזמניהם.

ג. אך כל זה בני שרוצה למכור חמץ שלו, שהאיסור להשאירו בבית הוא חמור מאוד, ומגודל היראה שלא לעבור עליו איסור בל יראה ובל ימצא לא רצו לסמוך על המכירה. אבל לגבי לאכול 'לאחר הפסח' מה שנמכר במכירת חמץ, הרי שאז אפילו אם לא נמכר כלל, האיסור הוא קל בהרבה ואין לו שום שייכות לאיסור חמץ בפסח שמחמירים בו הרבה, וכאמור שהוא רק 'קנס מדרבנן'. ולכן כל שנמכר במכירת חמץ - כדאי הם הפוסקים לסמוך עליהם בשופי. ולו יהא שאין המכירה תקפה, מכל מקום כיון שאיסור זה הוא רק מטעם 'קנס', לכן כאשר המוכר עשה את מה שציוו אותו על פי דין, שוב לא שייך לקנסו אותו, כיון עשה

את המוטל עליו.
למעשה
 א. המוכר בערב פסח חמץ גמור במכירת חמץ הנהוגה, יש לו על מי לסמוך לכתחילה. ומכל מקום יש מחמירים שלא למכור חמץ גמור, אבל דבר שהוא בגדר 'תערובת חמץ' בדוך כלל סומכים על המכירה.

ב. אך לגבי חמץ שנמכר לגוי שעבר עליו הפסח, מעולם לא החמירו הפוסקים שלא לאכלו אף למהדרין. וכל שכן כשמדובר במפעל או חנות, שאז כמעט וכולם התירו לו למכור. אכן היו כמה מגדולי ישראל שהחמירו על עצמם שלא לאכלו, אך לא אסרו אותו לאחרים. ויש מהדרים ללכת בדרכיהם, אך חלילה לעשות מזה 'איסור' או 'חומרא' כאשר הוא בסך הכל 'הידור בעלמא'. וכל זה לגבי חמץ גמור, אבל לגבי תערובת חמץ, כמדומה שלא הידרו שלא להשתמש בו.

ג. מה שנפוץ כיום מכירת מוצרי חמץ שכתוב עליהם שנוצרו לאחר הפסח, ורבים משתדלים לקנות דוקא את אלו - בדוך כלל לא הרוויחו כלום. ראשית, אין על דבר זה השגחה כי אכן הוא אמת. שנית, כל המפעלים עובדים כרגיל עד סמוך לפסח ממש, ותוצרת זו הם משווקים כאשר השוק נרגע מאימת חמץ שעבר עליו הפסח. ויש המקפידים לקנות דוקא כאשר 'קוד הייצור' מעיד שנוצר אחר הפסח, אך אין זו עדות ברורה כלל שנוצר אחר הפסח,

אין בית יהודי בלי עלה לתרופה

חיות עשיתי: 5967* מכפילים את האור

עלה לתרופה לכל בית

דעת | עיתון התורה